

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **WB Mills a.s.**, IČO 27943097,
sídlem Mlýnská 241/17, Plzeň,
zastoupena Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem,
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 451/18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2021, č. j. PK-ŽP/13743/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou datovanou a podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 1. 12. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2021, č. j. PK-ŽP/13743/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního (dále jen „*vodoprávní úřad*“) ze dne 12. 7. 2021, č. j. MMP/229918/21 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby označené jako „*Vodní dílo – Jez na řece Mži ř. km 10310 na pozemku p. č. Xa v k. ú. M., Odstranění dřevěné náplátky jezu o výšce 40 cm a její nahrazení náplátkou betonovou o stejné výši*“ (dále jen „*předmětná stavba*“).

II.

Žaloba

3. Žalobkyně ve své žalobě nejprve vymezila předmět řízení. Poté vyslovila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, v němž spatřuje neoprávněné omezení svých práv, neboť žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí vodoprávního úřadu, ačkoliv nebyly splněny podmínky pro vydání takového rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že napadeným rozhodnutím byla zásadním způsobem zkrácena na svých právech.
4. Žalobkyně poté odcitovala podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že s ním nesouhlasí. Předně namítala, že dne 25. 5. 2021 proběhla v uvedené věci kontrolní prohlídka na místě předmětné stavby, kdy této prohlídce se vedle žalobkyně a dalších osob účastnil i Ing. S. Ch., jakožto zástupce vodoprávního úřadu. V rámci této kontrolní prohlídky stavby byly diskutovány možné varianty řešení „dodatečné legalizace“ stavby, kdy přímo ze strany Ing. S. Ch., jakož i od Mgr. K. T., která se předmětné prohlídce účastnila jako zástupce Odboru výstavby ÚMO Plzeň 9, bylo žalobkyni sděleno, aby podala žádost o dodatečné povolení předmětné stavby s tím, že pokud tato bude obsahovat veškeré náležitosti, tak bude schválena a bude vydáno dodatečné povolení stavby. Žalobkyně tedy postupovala v souladu s názorem vysloveným zástupcem vodoprávního úřadu Ing. Ch. a podala žádost o dodatečné povolení stavby, ovšem vodoprávní úřad zastoupený Ing. Ch. řízení o této žádosti zastavil, když uvedl, že předmětná žádost je zjevně právně nepřijatelná, neboť v minulosti již bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby. Vodoprávní úřad tedy svým postupem znegoval svou vlastní výzvu a rozhodl o zastavení řízení, ačkoli žalobkyně postupovala v souladu s tím, co jí bylo Ing. Ch. na kontrolní prohlídce stavby dne 25. 5. 2021 doporučeno. Žalobkyně tedy postupovala v dobré víře ve správnost doporučení orgánu státní správy.
5. Podle žalobkyně se kontrolní prohlídce stavby účastnilo celkem 8 osob, kdy tyto osoby mohou potvrdit argumentaci žalobkyně. Žalobkyně má za to, že žalovaný zjistil zcela neúplně skutečný skutkový stav věci, jestliže se spokojil s vyjádřením Ing. Ch., aniž by dále zjišťoval stanovisko dalších osob, které se předmětné kontrolní prohlídce účastnily, a to i za situace, kdy žalobkyně již ve svém odvolání výslovně uvedla, že veškeré osoby účastníci se předmětné kontrolní prohlídce mohou potvrdit argumentaci žalobkyně. Podle názoru žalobkyně byl postup žalovaného v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný rozhodoval na základě tzv. formální pravdy, kdy rozhodl o potvrzení rozhodnutí vodoprávního úřadu o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby pouze na základě vyjádření Ing. Ch., aniž by se blíže zabýval skutečným obsahem vyjádření Ing. Ch. na kontrolní prohlídce dne 25. 5. 2021. V takovémto postupu žalovaného spatřuje žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí a zkrácení práva žalobkyně.
6. Žalobkyně je přesvědčena, že postupovala přesně dle pokynů vodoprávního úřadu (za

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kteřé označuje výzvu Ing. Ch. na kontrolní prohlídce konané dne 25. 5. 2021), ovšem následně tento postup byl označen jako nesprávný. Toto podle žalobkyně nelze přičítat k její tíži, za nastalou situaci odpovídá výlučně vodoprávní úřad. Žalobkyně v uvedeném spatřuje porušení svého práva na spravedlivý proces. Žalobkyně v dané souvislosti opětovně (stejně jako v odvolacím řízení) odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 – 49 a ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 As 17/2009 – 61, v nichž je vyjádřen princip, dle něhož následky dysfunkce veřejné moci nelze klást k tíži jednotlivce nebo společnosti, která je účastníkem správního řízení.

7. V další části své žaloby žalobkyně namítala, že ke dni podání žaloby pravomocné rozhodnutí o odstranění předmětné stavby nebylo možné vykonat, neboť žalobkyně napadla správní rozhodnutí o odstranění předmětné stavby správní žalobou, které zdejší soud usnesením ze dne 26. 2. 2020, č. j. 77 A 18/2020 – 57 přiznal odkladný účinek. Z tohoto důvodu měla žalobkyně za to, že argumentace žalovaného ohledně existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby jakožto překážky pro podání předmětné žádosti nemohla obstát. Sice připustila, že odkladným účinkem nepozbývá předmětné rozhodnutí o odstranění stavby právní moci, ovšem má za to, že nemůže-li rozhodnutí o odstranění stavby vyvolávat v něm předvídané následky, pak nelze takové rozhodnutí považovat za překážku, která by bránila podání žádosti o dodatečné povolení stavby. I z tohoto důvodu má žalobkyně napadené rozhodnutí za věcně nesprávné.
8. Závěrem své žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobkyni vůči žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v úvodu svého vyjádření ze dne 5. 1. 2022, doručeného soudu dne 11. 1. 2022, nejprve odkázal na napadené rozhodnutí, neboť je toho názoru, že se s žalobními námitkami již tam vypořádal. Stanovisko žalovaného je takové, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani věcně nesprávné, a proto navrhl, aby soud předmětnou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný doplnil následující.
10. Žalovaný odkázal na § 15 správního řádu, ve kterém je zakotvena zásada písemnosti správního řízení. Jednotlivé úkony ve správním řízení činí správní orgány, resp. oprávněné úřední osoby, zásadně písemně. Obsah úkonu, který byl prováděn jinou než písemnou formou, správní orgán poznamená do spisu. V daném případě byl o ústním jednání ze dne 25. 5. 2021, na které odkazuje žalobkyně, sepsán protokol. Z protokolu nevyplývá, že by někdo ze zúčastněných úředních osob vyzval žalobkyni k podání žádosti, jak žalobkyně tvrdí v žalobě. Žalobkyně se prostřednictvím svých zástupců tohoto jednání zúčastnila a mohla požadovat, aby tato výzva (pokud byla na předmětném jednání učiněna a žalobkyně ji považuje za tak zásadní) zaprotokolována. Žalobkyně pak mohla i dodatečně proti protokolu vznést námitky dle poučení, což však též neučinila.
11. Podle žalovaného v dané věci bylo postupováno v souladu se základními zásadami správního řízení a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro dané řízení. Žalobkyně podala žádost o dodatečné povolení změny předmětné stavby za situace, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění této změny stavby jezu provedené bez povolení. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost,

že žalobě směřující proti rozhodnutí o odstranění předmětné stavby byl přiznán odkladný účinek, neboť tím byla pouze pozastavena vykonatelnost daného rozhodnutí do doby vydání pravomocného rozsudku o podané správní žalobě. Odkladný účinek však žádným způsobem nepředjímá rozhodnutí ve věci. Žalovaný je vzhledem k výše uvedenému přesvědčen, že nebylo třeba zjišťovat stanoviska dalších žalobkyní uváděných osob.

IV.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně ve své replice ze dne 17. 1. 2022 (doručené soudu dne 18. 1. 2022) k vyjádření žalovaného k žalobě uvedla, že s žalovaným zásadně nesouhlasí a nadále trvá na své žalobě v plném rozsahu. Poté žalobkyně téměř doslova zopakovala argumentaci, kterou uvedla již v podané žalobě.

V.

Průběh řízení

13. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni (resp. jejímu právnímu zástupci) doručeno dne 13. 10. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 1. 12. 2021.
14. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla účastníkem správního řízení a adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž tvrdila, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech) proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
15. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobkyně i žalovaný vyslovili souhlas (viz sdělení žalobkyně ze dne 20. 12. 2021, č. l. 17 a vyjádření žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. l. 19).

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.
17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení neučinili žádné důkazní návrhy jdoucí nad rámec správního spisu.
19. Soud předně uvádí, že měl na základě obsahu správního spisu a vyjádření účastníků řízení

za nesporné následující základní skutkové okolnosti posuzovaného případu.

20. Žalobkyně v roce 2017 provedla předmětnou stavbu (tj. změnu stavby jezu na řece Mži ř. km 10310 spočívající v jeho navýšení betonovým nástavcem o výšce cca 40 cm v celé délce jezu), aniž by k této stavbě disponovala potřebným povolením příslušného vodoprávního úřadu.
21. Přípisem ze dne 29. 11. 2017 vodoprávní úřad oznámil žalobkyni zahájení řízení o odstranění předmětné stavby jako nepovolené.
22. Dne 12. 2. 2018 podala žalobkyně žádost o dodatečné stavební povolení, ovšem učinila tak bez předepsaných podkladů. Jelikož žalobkyně předepsané podklady ke své žádosti nedoplnila, a to ani v prodloužené lhůtě, vodoprávní úřad usnesením ze dne 25. 6. 2018, č. j. MMP/158041/18, řízení o dodatečném povolení stavby zastavil podle § 111 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“). K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2018, č. j. PK-ŽP/15319/18, změnil výrok prvostupňové usnesení pouze tak, že se řízení zastavuje i podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a ve zbytku usnesení potvrdil. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně napadla uvedené odvolací rozhodnutí žalovaného správní žalobou podanou u zdejšího soudu, kterou zdejší soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 24. 8. 2020, č. j. 30 A 260/2018 – 37, a dále že následně podaná kasační stížnost byla rovněž zamítnuta, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 180/2020 – 28.
23. Poté, co vodoprávní úřad pokračoval v řízení o odstranění předmětné stavby, vydal rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019, č. j. MMP/255560/19, kterým nařídil odstranění předmětné stavby. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodl rozhodnutím 17. 12. 2019, č. j. PK-ŽP/16439/19 tak, že odstranění stavby potvrdil (dále též jen „*rozhodnutí o odstranění předmětné stavby*“). Rozhodnutí o odstranění předmětné stavby nabylo právní moci dne 19. 12. 2019. Soudu je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalovaného o odstranění předmětné stavby správní žalobou podanou u zdejšího soudu, kterou zdejší soud projednával v řízení vedeném pod sp. zn. 77 A 18/2020. Zdejší soud nejprve usnesením ze dne 26. 2. 2020, č. j. 77 A 18/2020 – 57 přiznal podané správní žalobě odkladný účinek, ovšem později rozsudkem ze dne 22. 3. 2022, č. j. 77 A 18/2020 – 97 danou správní žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedený rozsudek nebyl napaden kasační stížností.
24. Ze správního spisu poté vyplývá, že dne 25. 5. 2021 se v místě předmětné stavby uskutečnila kontrola prováděná vodoprávním úřadem, jejímž předmětem byla otázka dodržení rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. O provedené kontrole byl sepsán protokol č. j. MMP/165650/21, přičemž zjištění v rámci kontroly bylo takové, že předmětná nepovolená stavba nebyla odstraněna.
25. Dne 9. 6. 2021 žalobkyně (prostřednictvím právního zástupce) podala opětovnou žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, přičemž žádost byla podána u Úřadu městského obvodu Plzeň 9 – Malesice, odbor výstavby a dopravy. Tento úřad vydal dne 11. 6. 2021 usnesení o postoupení předmětné žádosti z důvodu své nepřislušnosti a věc postoupil příslušnému vodoprávnímu úřadu (tj. Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správnímu).
26. Dne 12. 7. 2021 vodoprávní úřad vydal shora specifikované usnesení o zastavení předmětného řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zahájeného podáním

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti žalobkyně ze dne 11. 6. 2021, a to s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a z důvodu, že již bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění předmětné stavby, tudíž již nelze vést řízení o jejím dodatečném povolení.

27. Následně podané odvolání žalobkyně ze dne 23. 7. 2021 žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah podaného odvolání i dosavadní průběh správního řízení, a poté se zabýval odvolacími námitkami. Žalovaný zejména odmítl, že by v posuzovaném případě došlo k žalobkyní namítané dysfunkci ve fungování správních orgánů, tudíž žalobkyní odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se navíc týkaly přestupkového řízení, nejsou v posuzovaném případě relevantní. V daném případě se nejednalo o žádný přestupek, ale v situaci, kdy žalobkyně provedla změnu stavby jezu bez stavebního povolení a v rámci správního řízení bylo pravomocně nařízeno odstranění této nepovolené stavby. Námitkám žalobkyně, že tato měla být při kontrolní prohlídce konané dne 25. 5. 2021 vyzvána pracovníkem vodoprávního úřadu Ing. Ch., aby podala žádost o dodatečné povolení stavby, žalovaný nepřisvědčil, neboť to neodpovídalo obsahu protokolu z předmětné kontroly. Žalovaný přitom odkázal na obsah protokolu, z něhož mj. vyplývá, že žalobkyně byla poučena o právu podat námitky a připomínky, to ovšem neučinila. Navíc Ing. S. Ch. ve stanovisku k podanému odvolání uvedl, že s tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný dále uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že jak řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, tak i o odstranění předmětné stavby již byla pravomocně skončena. Byť žalobkyně napadla rozhodnutí o odstranění předmětné stavby správní žalobou a té byl správním soudem přiznán odkladný účinek, tak na rozhodnutí o odstranění stavby musí být nadále pohlíženo jako na zákonné a věcně správné, a to až do doby případného zrušení. Odkladný účinek žaloby způsobí pouze to, že žalobkyni uložená povinnost odstranit předmětnou stavbu (tj. nepovolenou změnu stavby jezu) do tří měsíců se odsouvá na dobu po rozhodnutí soudu o žalobě. Žalovaný proto souhlasil s vodoprávním úřadem, že se v daném případě jedná o zjevně právně nepřijatelnou žádost, kterou podle § 45 odst. 3 správního řádu správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z dikce § 129 odst. 2 stavebního zákona plyne, že stavebník stavby postavené bez povolení může podat žádost o její dodatečné povolení pouze v rámci běžícího řízení o odstranění této stavby. Žádost o dodatečné povolení stavby v situaci, kdy existuje pravomocné rozhodnutí o jejím odstranění (byť s přiznaným odkladným účinkem), je zjevně právně nepřijatelná. Žalovaný závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015 – 33.
28. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že v projednávané věci je podstatou sporu otázka, zda správní orgány v posuzovaném případě postupovaly správně či naopak zda pochybily, když řízení o žádosti žalobkyně ze dne 9. 6. 2021 o dodatečné povolení předmětné stavby zastavily podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu, že již bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění předmětné stavby. Žalobkyně pak ve své správní žalobě namítala vůči napadenému rozhodnutí jeho nezákonnost.
29. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
30. Podle § 55 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „vodní zákon“) je

vodním dílem mj. i stavba jezu.

31. Podle § 15 odst. 1 vodního zákona *k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu.*
32. Podle § 115 odst. 1 vodního zákona, *pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.*
33. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabízející anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení mj. platí, že bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.*
34. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.*
35. V soudem posuzované věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobkyně realizovala předmětnou stavbu (tj. změnu vodního díla) bez zákonem vyžadovaného povolení, které by vydal příslušný vodoprávní úřad. Ostatně to je též důvod, pro který se žalobkyně v předmětném řízení (opakovaně) domáhala vydání dodatečného povolení předmětné stavby. Rovněž nebylo sporu o tom, že k podání žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby, jímž bylo dne 9. 6. 2021 zahájeno soudem posuzované správní řízení, došlo až poté, co řízení o odstranění předmětné stavby bylo pravomocně skončeno, neboť dne 19. 12. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí o odstranění předmětné stavby.
36. Judikatura Nejvyššího správního soudu se již opakovaně zabývala povahou řízení o dodatečném povolení stavby, resp. jejím vztahem k řízení o odstranění stavby. Z recentní judikatury lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020 – 96, v němž kasační soud v bodu [34] připomenul, že: *„Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015 – 33, nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by před tím bylo zahájeno řízení o jejím odstranění, a není vůbec možné uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby v situaci, kdy žádost o dodatečné povolení stavby byla podána až po nabytí právní moci rozhodnutí o odstranění stavby.“*
37. V návaznosti na výše uvedené soud souhlasí s finálním závěrem správních orgánů, že v posuzovaném případě opakované žádosti žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby, kterážto žádost byla podána až poté, co rozhodnutí o odstranění předmětné stavby již dříve nabylo právní moci, se jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Tudíž správním orgánům nezbylo než řízení o takovéto nepřipustné žádosti zastavit dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
38. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani námitky, které žalobkyně uplatnila ve své žalobě. Předně je třeba uvést, že ve své podstatě shodné námitky již žalobkyně uplatnila ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o zastavení řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal. Soud se s posouzením žalovaného, které bylo zrekapitulováno výše, ztotožňuje, neboť toto posouzení má oporu ve správním spisu a je souladné s relevantní právní úpravou,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rovněž již uvedenou soudem výše.

39. V této souvislosti soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]).
40. Soud se neztotožnil se žalobkyní v tom, že by správní orgány zcela neúplně zjistily skutečný skutkový stav věci. Ba naopak, oba správní orgány správně za rozhodující skutečnost považovaly to, že řízení o odstranění předmětné stavby pravomocně skončilo dne 19. 12. 2019, zatímco žádost o dodatečné povolení téže předmětné stavby byla žalobkyní podána až dne 11. 6. 2021. Za tohoto stavu a v situaci, kdy žalobkyně ve své žádosti nenamítala žádné další specifické okolnosti případu, měl vodoprávní úřad dostatečně zjištěný skutkový stav pro závěr, že předmětná žádost je zjevně právně nepřipustná, což je zákonným důvodem pro zastavení řízení. Vodoprávní úřad tak v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav potřebný pro jeho rozhodnutí o zastavení řízení.
41. Pokud žalobkyně začala v odvolacím řízení argumentovat proběhnuvší kontrolní prohlídkou konanou dne 25. 5. 2021, na které se jí údajně mělo dostat doporučení, či snad měla být vyzvána pracovníkem vodoprávního úřadu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, pak k tomu soud uvádí, že toto tvrzení žalobkyně nemá nejmenší oporu ve správním spisu. Jak příznačně upozornil žalovaný, o kontrolní prohlídce (konané za účelem kontroly dodržení rozhodnutí o odstranění předmětné stavby) byl sepsán protokol, z něhož nevyplyvá žádná indicie o tom, že by pracovník vodoprávního úřadu vůči žalobkyni tvrzené doporučení či výzvu učinil. Součástí protokolu je pak i poučení žalobkyně o tom, že byla oprávněna proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu podat námitky a připomínky, přičemž žalobkyně nic takového neučinila. Přitom nelze ponechat stranou, že kontrolní prohlídce byl přítomen i právní zástupce žalobkyně, tudíž o to více si měla být žalobkyně vědoma toho, že nesouhlasí-li s tím, co je obsaženo v protokolu, tak to měla ve stanovené lhůtě namítnout. Vzhledem k tomu, že o obsahu protokolu nebyly žádné pochybnosti, žalovaný správně nepřistoupil k výsledku svědků, jak tímto domnělým pochybením argumentovala žalobkyně v žalobě. Žalovaný tudíž nepostupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť skutkový stav věci byl správními orgány zjištěn v dostatečném rozsahu, který byl nezbytný pro vydané rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobkyně rovněž nebyla postupem
42. Čistě teoreticky, i pokud by snad pracovník vodoprávního úřadu žalobkyni namítané ústní vyjádření na daném místě učinil (nutno připomenout, že daný pracovník vodoprávního úřadu s tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasil), pak by to na podstatě věci nic nezměnilo. Případné nesprávné ústní vyjádření pracovníka vodoprávního úřadu, které ovšem není kvalifikovaně vyjádřeno a zdokumentováno v rámci správního spisu, by nemohlo nic změnit na tom, že stavební zákon neumožňuje, aby po právní moci rozhodnutí o odstranění předmětné stavby bylo zahájeno a vedeno řízení o dodatečném povolení téže stavby. Na straně žalobkyně by pak takovýmto případným neformálním sdělením ani nemohlo dojít k založení legitimního očekávání, zvláště pokud žalobkyně byla v daném řízení právně zastoupena a její právní zástupce byl i přítomen na kontrolním zjištění, kde údajně tvrzené ústní vyjádření mělo zaznít.
43. Žalobkyně rovněž nebyla postupem správních orgánů dotčena v právu na spravedlivý proces, jak je z její strany v žalobě v obecné rovině namítáno, neboť její odvolání bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaným řádně projednáno a nebylo jí ani upřeno domáhat se správní žalobou soudního přezkumu, což také žalobkyně učinila. Stejně tak v postupu správních orgánů nelze nalézt žádnou dysfunkci veřejné moci, jak bylo taktéž žalobkyní v žalobě namítáno, tudíž je třeba souhlasit s žalovaným, že žalobkyní odkazovaná judikatury Nejvyššího správního soudu není v posuzovaném případě relevantní.

44. Nedůvodnou pak byla i námitka žalobkyně, že v důsledku přiznání odkladného účinku správní žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného o odstranění předmětné stavby odpadla překážka pro podání a vyhovění žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že soudem přiznaný odkladný účinek v řízení o správní žalobě směřující proti pravomocnému rozhodnutí o odstranění předmětné stavby mělo za následek „pouze“ to, že žalobkyni uložená povinnost odstranit předmětnou stavbu ve lhůtě do tří měsíců se odsunula na dobu po konečném rozhodnutí soudu o podané správní žalobě směřující proti rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. V ostatním musí být i nadále na rozhodnutí o odstranění předmětné stavby pohlíženo jako na existující zákonné a věcně správné rozhodnutí, a to až do doby jeho případného zrušení soudem (k čemuž ovšem nedošlo, když daná správní žaloba byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 3. 2022 zamítnuta – viz výše). Jinak by byl popřen princip presumpce správnosti správního rozhodnutí. Uvedené znamená, že překážka přípustnosti nové (opakované) žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby trvala jak v době podání této žádosti, tak i v době, kdy řízení o podané žádosti bylo vodoprávním úřadem zastaveno, resp. kdy žalovaný prvostupňové rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil a předmětné rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci.
45. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když řízení o žádosti žalobkyně ze dne 11. 6. 2021 o dodatečné povolení předmětné stavby zastavily z důvodu, že šlo o žádost zjevně právně nepřípustnou. Soud v projednávané věci rovněž neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu

46. Soud uzavírá, že žádnou z žalobkyní uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto podanou žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

47. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží právo na náhradu nákladů řízení žalovanému, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Plzeň 17. ledna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.